

กฎกระทรวง

การทดสอบปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายของผู้ขับขี่

พ.ศ. ๒๕๖๗

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๖๒ และมาตรา ๑๔๒ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๖๕ นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิก

(๑) กฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒

(๒) กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๑ (พ.ศ. ๒๕๖๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อ ๒ การทดสอบผู้ขับขี่ว่าเมาสุราหรือไม่ ให้ตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายของผู้ขับขี่ โดยวิธีตรวจวัดจากลมหายใจด้วยเครื่องตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดโดยการเป่าลมหายใจ (BREATH ANALYZER TEST) และอ่านค่าของแอลกอฮอล์ในเลือดเป็นมิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์

วิธีการทดสอบตามวรรคหนึ่ง ให้ปฏิบัติตามวิธีการตรวจสอบของเครื่องตรวจแต่ละชนิด

ข้อ ๓ ในกรณีที่ไม่สามารถทดสอบผู้ขับขี่โดยวิธีตรวจวัดจากลมหายใจได้ ให้ตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายของผู้ขับขี่โดยวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ตรวจวัดจากปัสสาวะ

(๒) ตรวจวัดจากเลือด

การตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายตามวรรคหนึ่ง ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ขับขี่ก่อน จึงจะดำเนินการได้

ข้อ ๔ การทดสอบโดยวิธีตรวจวัดจากปัสสาวะตามข้อ ๓ (๑) ให้ทดสอบจากตัวอย่างปัสสาวะของผู้ขับขี่ โดยในการเก็บตัวอย่างดังกล่าวต้องปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้มีภาชนะที่เหมาะสมสำหรับเก็บตัวอย่างปัสสาวะพร้อมฝาปิดให้แก่ผู้ขับขี่

(๒) จัดให้ผู้ขับขี่ขับถ่ายปัสสาวะในสถานที่ที่เป็นส่วนตัว โดยมีการควบคุมการเก็บตัวอย่างเพื่อป้องกันมิให้มีการสับเปลี่ยนหรือเปลี่ยนแปลง

(๓) จัดให้มีการระบุข้อมูลเกี่ยวกับตัวอย่างปัสสาวะบนฉลากของภาชนะตาม (๑) และมีการปิดผนึกภาชนะดังกล่าวด้วย โดยให้ผู้ขับขี่ลงลายมือชื่อกำกับบนฉลากนั้น

เมื่อได้เก็บตัวอย่างปัสสาวะของผู้ขับขี่ตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้หัวหน้าเจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือเจ้าพนักงานจราจร แล้วแต่กรณี ส่งตัวอย่างปัสสาวะไปยังโรงพยาบาลหรือสถานที่และภายในระยะเวลาที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติกำหนด เพื่อให้ห้องปฏิบัติการทางเคมีตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในตัวอย่างปัสสาวะดังกล่าว ภายใต้การกำกับดูแลของผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพเวชกรรม

ข้อ ๕ การทดสอบโดยวิธีตรวจวัดจากเลือดตามข้อ ๓ (๒) ให้หัวหน้าเจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือเจ้าพนักงานจราจร แล้วแต่กรณี ส่งตัวผู้ขับขี่ไปยังโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุดภายในระยะเวลาที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติกำหนด เพื่อเก็บตัวอย่างเลือดด้วยวิธีทางการแพทย์ ซึ่งต้องไม่เป็นอันตรายอย่างอื่นต่อร่างกายหรืออนามัยของบุคคลนั้น ทั้งนี้ ภายใต้การกำกับดูแลของผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพเวชกรรม

ข้อ ๖ ในกรณีที่ผลการทดสอบปรากฏว่าผู้ขับขี่มีปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายดังต่อไปนี้ให้ถือว่าเมาสุรา

(๑) ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดเกิน ๒๐ มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ สำหรับผู้ขับขี่ในกรณีดังต่อไปนี้

(ก) ผู้ขับขี่ซึ่งมีอายุต่ำกว่ายี่สิบปี

(ข) ผู้ขับขี่ซึ่งได้รับใบอนุญาตขับรถชั่วคราวตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์

(ค) ผู้ขับขี่ซึ่งมีใบอนุญาตขับขี่สำหรับรถประเภทอื่นที่ใช้แทนกันไม่ได้

(ง) ผู้ขับขี่ซึ่งไม่มีใบอนุญาตขับขี่ หรืออยู่ระหว่างถูกพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

(๒) ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดเกิน ๕๐ มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ สำหรับผู้ขับขี่ซึ่งมิใช่ผู้ขับขี่ตาม (๑)

ข้อ ๗ ในการตรวจวัดจากลมหายใจหรือปัสสาวะ ให้เทียบผลการตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายที่ได้รับจากเครื่องตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดโดยการเป่าลมหายใจหรือผลทดสอบทางเคมีจากการตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในตัวอย่างปัสสาวะ แล้วแต่กรณี โดยใช้ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดเป็นเกณฑ์มาตรฐาน ดังต่อไปนี้

- (๑) กรณีตรวจวัดจากลมหายใจ ให้ใช้ค่าสัมประสิทธิ์ในการแปลงค่าเท่ากับ ๒,๐๐๐
- (๒) กรณีตรวจวัดจากปัสสาวะ ให้ใช้ค่าสัมประสิทธิ์ในการแปลงค่าเท่ากับเศษ ๑ ส่วน ๑.๓

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๗

ภูมิธรรม เวชยชัย

รองนายกรัฐมนตรี

ปฏิบัติหน้าที่แทน นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์และวิธีการทดสอบปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายของผู้ขับขี่ซึ่งใช้บังคับมาเป็นเวลานานให้เหมาะสมอันจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้